

Inspeland op het vorige verhaal wil ik zeggen dat ik in de oorlogstijd dikwijls in de Holy was te vinden. We hoefden nog niet ons dat hele eind te lopen. Want zodra we de sjees. konsem ik het maar in de Cornelis Spielmansstraat ragen, stonden, wachtten Annie en ik geduldig op de overman, dat hen de boer zelfrijn of knecht konneveld. Zodra er een van de twee uit de winkel van v.d.

Ende kwam, de eieren boer, namen we mee kans waar en vroegen we boer, magge we mee rijden, op in Vlaardings natuurlijk. Dan stond hij even te denken en vol spanning wachtten we op het antwoord. Nou... vooruit dan maar rei hij dan. Ze waren allebei even aardig. Voor dat hij uitgesproken was klommen we al op de bok. We waren toen niet ouder dan 20 in jaar of acht.

En dan ging het in galop de Dfrol op en so de Hoogstraat, via de Korte Dijk. Si hetelweg naar de Holyweg. Leuklijk was dat. Onderweg praten we gerelleg met de boer of knecht. Niet zoveel, maar ze hadden altijd wel wat te vragen.

Meestal ging alles van een leien dekje, de rit rogeregd, en dochten we niet aan de hele wandeling terug.

Op een keer naderden we al de boerderij toen er een Duitser ons maande te stoppen. Aan sin riem hing een soort blikje, ik vlacht voor eten of drin ken. Ik had het wel eens meer gezien. Hij moest meerijden. De boer rei tegen ons, gaan jullie maar naar achteren en mochten wij in de her zelf zitten. De Duitser op de bok. En so gingen we verder tot hij het sein gaf om er af te gaan. Stel je voor dat de boer geregd had, je mag niet mee, nee, dat was er niet bij, alles moet je doen, dus reed die soldaat gewoon mee.

Bij de boerderij aangekomen moesten we nog een eind de baan oprijden tot ver in het land. Dan ging de boer het paard uitspannen en tilde hij Annie op het paard, ik hoefde niet. Toen ging de staldeur open en zag ik een gezicht om de hoek kijken. Een klein vrouwtje, was het. Ik zie se nog, se lachte even naar ons en verdween weer. Dan gingen we weer het hele eind terug lopen. Ik kan me niet herinneren of we nog wat te kijken hebben gekregen.

Vervolgens gingen we de Waart langs en zagen een roeibootje met een paar jongens. Vullen jullie mee naar de overkant, vroegen ze. Ze waren al wat ouders dan wij. En hadden melken bij hen, waar we ook wat van kregen en zo hebben ze ons naar de andere kant gevaren. Ik zei tegen Annie het zal toch niet ver giftigd worden, die melken.

Vermoesten er zelf nog om lachen, wat we wel niet dachten. Toen was het nog maar een peulschilletje dat we weer thuis oongeland waren. Ja, we waren echt te swervens.

En het gekke was dat onze ouders nooit echt ongerust waren. Ze lieten ons toch maar lopen. Ergens gelukkig, want we hielden als kind echt van de vrijheid en op straat zijn, zolang het kon. We vertelden wel waar we geweest waren en dan was het goed. Toch werden er gerode g door granaten getroffen, ook kinderen zoals je op de vroige Bledrijden heb kunnen lezen. Ik heb dat nu zelf ook pas ontdekt, maar als kind denk je niet zo ver in je ouders nog minder, naar maar waar.

Door in boekjes te lezen over de Magdalingse geschiedenis de boeren en boerderijen enz. ben ik te weten gekomen dat het de boerderij geweest moet zijn van Osthorn. Ik lees dan: Deze boerderij lag eveneens aan de Holyweg. De boerderij die dateerde uit 1877 lag oer londenwaarts in het polderland. Vanaf de Holyweg met een oprijlaan naar de woning. Dus dat klopt als een bus, zo ik er even tussendoor. Op 5 Mei 1906 kwam de ene uit Ende, Frans Osthorn in deze woning. Op 30 April 1939 overleed Frans. Na het overlijden van vader zijn de roons Jan en Janus met zus Magdalena er blijven wonen. Die vrouw die ik dus destijds zag, was Magdalena, dat klopt ook. Het bedrijf is in 1966 gekocht voor stadsuitbreiding.

In het verhaal hebben zij het ook over tankvallen. Ik heb nooit geweten wat ze daar mee bedoelden. Daar stond je als kind niet bij stil. Nu is het leuk om er over te lezen, daarom lees ik nu nog graag over wat er in de oorlog zich afspeelde.